

Un altre Sant Jordi

Un relat de: [ninona](#)

Jo no volia que em regalés cap rosa, bé, sí que ho volia, però no era necessari. Jo només volia que me la volgués regalar.

Anhelava descobrir en els seus ulls una guspira d'aquell foc que abans els encenia quan estava amb mi. Cobejava un somriure seu que abastés quelcom més que els seus llavis, darrerament tan freds. Frisava per un moment d'intensa emoció desfermada per aquell minúscul gest, gasiva com sóc del seu amor.

Vàrem arribar a la cantonada on una jovenalla radiant havia muntat una paradeta de roses pro-viatge, pro-colònies o pro- qualsevol altra cosa que no aconsegueixo recordar. Amb tedi va treure la cartera i va dir: *L'haurem de comprar*

El món se'm va enfonsar. El terra es va obrir sota els meus peus i de les seves profunditats va sorgir el monstre que em va envair. Vaig notar com la pell em mudava en fortes escates verdes, lluenta de nova; se'm va enfortir el coll i em van néixer una cua de serp i quatre ales membranoses i enormes; les extremitats se'm transformaren en quatre grapes mortíferes. Vaig perdre les parpelles i els ulls, inquietants, se'm van tornar vermells mentre la gola em cremava convertida en una màquina capaç d'emetre foc a voluntat.

Davant meu tenia un patètic cavaller, sortit d'algun llibre de llegendes, que pensava que només havia de complir amb la tradició. I jo, el Drac, custodi del tresor més preuat -l'amor-, tenia l'obligació de venjar l'ofensa.

Vaig clavar les meves urpes on suposadament tenia el cor, i li vaig obrir el pit. D'una alenada vaig exhalar prou foc per desfer el gel que la monotonia havia dipositat al seu interior.

Després ... no res.

Restava immòbil, davant seu. Les mans ensangonades, els palmells esgarrinxats per les espines de la rosa. La gorja cremada per l'esforç de contenir les llàgrimes, de tancar el coll per silenciar el desencís i la ràbia.

Gràcies vaig dir amb els llavis tensos pel somriure forçat i els ulls plorosos amagats darrera les ulleres de sol. Serà un altre Sant Jordi ...